

[Elsa-Merete Ross.]

På hvilken måde kan regeringen analysere og vurdere effekten med hensyn til økonomisk vækst og sammenligne resultatet inden for de fire bistandskategorier? Det er muligt, det ikke lader sig gøre, og at regeringen derfor ud fra andre hensyn end specielt den økonomiske vækst har fordelt midlerne på de traditionelle 4 kategorier.

Professor Knud Erik Svendsen kritiserede i aftes i radionen, at Danmark usystematisk og uden klar målsætning havde spredt sin indsats over for mange små og tilfældige projekter i alt for mange lande og var veget tilbage for store opgaver. Inden for den tekniske bilaterale bistand er dette ved at ændre sig, og man koncentrerer sig nu mere om det område, der har Knud Erik Svendsens særlige kærlighed, nemlig Østafrika.

Ved de bilaterale lån, som man vel ikke kan pånøde specielle lande inden for en begrænset region, er der derimod stor spredning, og det synes at være i Danmarks egen interesse at sprede lånene til lande, hvor vi kan have muligheder for at oparbejde markeder for egne produkter.

Det fremgik ikke, om professoren var utilfreds med denne del af bistanden, som det er meningen at forøge ganske betydeligt.

Jeg kan give professoren ret i, at det, der nu skal drøftes, er, hvordan vi skal planlægge den praktiske anvendelse af beløbene, hvordan vi kan øge effektiviteten af vor bistand, og hvordan vi kan få bedre resultat af vor indsats gennem vore indhøstede erfaringer.

Vi har ofte talt om disse spørgsmål ved de debatter, vi har haft om lovforslag om udvidet bistand til u-landene; men den knappe tid tillader ikke en bare nogenlunde tilfredsstillende drøftelse af disse spørgsmål, som i høj grad må vedkomme folketingets medlemmer og ikke bare styrelsens sekretariat.

Minister Hans Sølvhøj arrangerede for nylig en konference om u-landsspørgsmål med ungdomsorganisationerne. Da det var et vellykket møde, håber jeg, at ministeren vil indkalde en konference for folketingsmedlemmer, som jeg flere gange har bedt om. Her kan de få lejlighed til drøftelse både med eksperter og med hinanden.

Da man vel aldrig kommer til vejs ende med disse drøftelser, og da nye erfaringer kan kræve revision af tidligere praksis, vil ministeren have mulighed for ikke bare at afholde ét, men mange møder om disse spørgsmål.

For ikke at sætte målet for højt vil jeg foreløbig håbe på, at jeg kan glæde mig til et sådant møde, så snart folketinget igen kommer ind. Når først bevillingsrammen er fastlagt, bliver det retningslinjerne for midlernes mest hensigtsmæssige anvendelse, der kommer i centrum for diskussionen.

Diderichsen: Jeg vil gerne, så kort det er mig muligt, give en principiel betragtning først og dernæst en mere konkret vurdering af ministerens redegørelse.

Det hovedsynspunkt, jeg gerne vil fremhæve, er det, der også kom frem i den flere gange omtalte udsendelse i radioen i går, som gik under rubrikken: u-landsbistand er udenrigspolitik. Jeg mener, at man dermed har ramt lige i plet, og det er derfor altså regeringens og folketingets ansvar at sørge for, at vor u-landsbistand bliver opfattet som det, den er: en meget væsentlig del af vor udenrigspolitik. Det er måske et uvant felt for os, men der skal jo leves med det uvante, og det skal gøres sædvanligt og selvfølgelig. Det er godt, at dette felt inden for vor udenrigspolitik kan regne med så god støtte i den unge generation, men jeg mener ikke, man skal lægge for megen vægt på at arbejde for at bygge den på en folkelig stemning.

For at markere, at det drejer sig om udenrigspolitik her, vil jeg gerne sige, at indholdet af og målet for vor udenrigspolitik er for det første at skabe effektive internationale råvareaftaler, så at u-landene kan planlægge deres økonomiske udvikling. For det andet at skabe en liberal handelspolitik for de industrialiserede lande over for u-landenes industrivarer. Og for det tredje at udbygge solidariteten mellem folkene, de rige og de fattige, også de mere fattige og de mindre fattige, i analogi med staternes indenrigs sociale politik, og det er jo en selvfølgelighed, at de stærkere støtter de svagere.

Endelig må denne politik ske med respekt for hver nations ret til selvbestemmelse uden det formynderi, som desværre jo